

S
E
R
V
A

I
N
S
I
K
Y

S
V
E
T

Obsah:

	strane
Petrónke Slovenskej krajiny	1
Zjednotenie s Ježišom podľa vzoru Márie - cieľ mariánskeho roka	2
Čo pre nich znamenala matka	4
Zdravas, Mária, milostí plná, Pán s tebou!	5
Jeden z najopravdivejších zázrakov v Lurde	6
Sedem radostí Panny Márie - kázeň	7
Svetské rády	11
Dali sa celí Kristovi	14
Príjmite Ducha svätého...	18
K výročiu pápeža Jána	20
Poď a nasleduj ma !	23
Či neviete, že ste chrámom Božím?	25
Slovo Tvoje je sviecou mojej nohy	26
Neboj sa Izrael...	28
Niet inej cesty !	30
Odzbrojila svoju osočovateľku láskou	31
Tri najdôležitejšie věci	31
Pápež Pius XII. : Homília o DUCHU SVÄTOM	32

Patrónke Slovenskej krajiny /

/Kovalik-Ústiansky/

Ja, Matka Božia, spievať mám o Tebe,
údolia plačúceho biedny syn,
keď zvelebuje anjelov ťa nebe,
vo večnej sláve drží Hospodin!
Prislabý zrak môj vyletieť do výše,
prislabý zaznieť k blankytu až hlas,
vesmíru plné slávy Tvojej ríše,
večnosti ožiaruje Teba jas.

No, predsa musím povzniesť hlas, ó Matko
Sedembolestná, Hviezda morských vôd,
k Tebe za ubolené úbožiatko:
za dobrý, zbožný, sladký Tatier rod;
nie za seba, za národ prosím vrúcne
Teba, už sedem bôľov ranil meč,
v milosti spolucítiť vieš horúcne,
zrozumieš rodu úpenlivú reč.

Ó, primlúvaj sa zaň, on Tvoje dieťa,
Tys Matka jeho, rod slovenský Tvoj:
hľa! ako v slzách oči jeho svietia
za život, vieru, za vlasť vedúc boj!
On nádej pevnú v Teba, Matka, skladá,
že nedáš jemu biedne zahynúť,
on Syna tvojho, Teba verí, hľadá,
čo zieraš jeho strastnú zemsú púť.

Stvoriteľ poprial rodu zem prekrásnu -
pros Ho, nech nad ňou večná rodu moc,
vítazne borbu premôže úžasnú,
úklady zhubcov čierna zhltnie noc,
no túžby jeho nech sa v spln rozsvietia,
voľnosti nad ním večná jagá žiar -
on milovať ťa bude ako dieťa -
nuž, popraj v sebaochrane mu zdar.

bo Tys Patrónkou Slovenskej krajiny,
Tys slovenského rodu dobrá Mat',
Tebe pnú Tatry, koria sa roviny,
ráč v mocnú Tvoju ochranu ich vziať;
rod Teba vzýva, k Tebe sa utieka,
neopustíš ho, pomoc istú dáš,
Ty kypieš: zastaví sa zhubcov rieka -

Zjednotenie s Ježišom podľa vzoru Márie - cieľ mariánskeho roka

I. "On je tu, lebo myslíme na neho."

V istom španielskom filme sa hlavní predstavitelia rozprávajú o svojom priateľovi, ktorý nedávno zomrel. Tu jeden povie: "On je medzi nami, lebo na neho myslíme." Túto vetu možno preniesť i do vzťahu Boha v živote ľudí. No jeho prítomnosť medzi nami nie je závislá od toho či o ňom rozmýšľame. Božou prítomnosťou je preniknutý celý svet. Keď myslíme na Pána, duchovne sa spájame s ním a psychicky pocítujeme jeho prítomnosť.

Zjednotenie s Ježišom dosiahlo svoj vrchol v živote Panny Márie. Sv. Otec píše vo svojej mariánskej encyklike: "Mária bola definitívne uvedená do tajomstva Ježišovho, cez zvestovanie anjela." Preto je vzorom - pri pohľade do jej vnútra - spájanie sa s Bohom. V litániach k Božskému srdcu Ježišovmu sa modlíme: Srdce Ježišovo v lone panénskej matky Duchom Svätým utvorené, zmiluj sa nad nami. Všetci chceme zvlášť hlboko prežívať Mariánsky rok a ovocím tohto roku nech je naše spojenie v harmonický celok - naša zbožnosť k Márii a naše nasmerovanie sa na Ježiša, nachádzanie ho v každodennom živote nech je Jej podobné.

II. Ovocie zjednotenia s Ježišom v Máriinom živote.

O ovocí zjednotenia s Ježišom nám hovoria slová evanjelia: "Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia; lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť." /Jn 15,5/. "Môj Otec je oslávený tým, že prinášate veľa ovocia a stanete sa mojimi učeníkmi." /Jn 15,8/. A na inom mieste: "Hľa, stojím pri dverách a klopem. Kto počúvne môj hlas a otvorí dvere, k tomu vojdem a budem s ním večerať a on so mnou." /Zj 3,20/. Kto zostáva v Ježišovi, žije v zjednotení s ním: vzdáva mu takto chválu, skvalitňuje svoju modlitbu, zaistuje si spásu. O tomto ovocí zjednotenia s Bohom hovoria aj slová písma: "Toho, kto zvíťazí, posadím vedľa seba na mojom tróne, ako som aj ja zvíťazil a zasadol som s mojím Otcom na jeho tróne." /Zj 3,21/. O ovocí zjednotenia s Bohom v živote Máriinom hovorí sv. Otec v encyklike o Matke Božej. Vykresľuje predovšetkým dva zásadné body. Pretože Panna Mária bola najplnšie vvedená do tajomstva vykúpenia, zjednotená s Vykupiteľom a svedomite uvažovala v každej chvíli o tajomstve spásy, preto:

1. mala odpor voči zlu. Hoci už v raji jej Boh predpovedal, že bude predmetom útokov diabla, nikdy mu nepodľahla.

2. zachovala si pokoj a vnútornú rovnováhu v utrpeniach.

Žijeme v časoch veľkého mravného ohrozenia, zámeny a ničenia morálnych hodnôt. V televízii často sledujeme programy, ktoré hovoria o výchove k rodičovstvu. Vtedy nám veriacim prichádza na myseľ, aký veľký rozdiel je medzi katolíckym a laickým pozeraním sa na ľudské telo, na akt odovzdávania života, na rodinu. Dnešná mládež potrebuje veľa múdrosti, odvahy a sebazaprenia, aby prešla touto džungľou bez úrazu a nestratila svoje morálne hodnoty.

Čoraz častejšie sa na našich uliciach stretávame so satanistami. Bývajú agresívni a slepo bojujú proti všetkému čo je katolícke. Táto situácia sa dá zmeniť iba modlitbou, účasťou na sv. prijímaní a praktizovaním prvých piatkov. Je potrebné viesť našu mládež k častému pristupovaniu k sv. prijímaniu, modlitbe sv. ružence, životu v zjednotení s Ježišom cez celý deň. Lebo len Ježiš nám môže dať silu k správne rozhodovaniu sa a voľbe medzi dobrom a zlom.

Sv. Otec hovorí, že ovocím zjednotenia s Ježišom v Máriinom živote bolo trpezlivé prežívanie utrpenia. Tu je výpoveď ženy, ktorá je opísaná v knihe Kingi Strzeleckej - Miesto svetiel: "Narodila som sa r. 1930. Počas vojnových udalostí r. 1945 som stretla zrak. Črepina mi zasiahla oko a po operácii som dostala infekciu. V r. 1953 ma postihla klbová choroba, ktorá ma pripútala na vozík. Mala som vtedy 23 rokov. Život som si nevedela predstaviť bez modlitby. Teraz rozprávam ľuďom, ktorí neveria, pre ktorých je modlitba niečím odpudzujúcim alebo neznámym... Moja modlitba to je ustavičné ďakovanie. Najprv za Ježiša, že sa stal človekom, nám podobným, že za nás trpel, že nás vykúpil, že nám dal svojho Ducha Potešiteľa... Čo sa mňa týka, ďakujem Pánovi, že cez krst som Božím dieťaťom, že patríam do Cirkvi. Možno mi to nebudete veriť, ale často ďakujem Pánovi aj za stratu zraku..."

Táto výpoveď nepotrebuje komentáre. Každému trpiacemu by sme priali, aby jeho utrpenie bolo tak radostné, spokojné ako utrpenie tejto sestry.

Uvedomme si, že z modlitby a zo spojenia s Otcom čerpáme silu do ďalšieho života. A to z modlitby nie formálnej, ale dobrej, z modlitby, ktorá je životom s Bohom v každej chvíli.

Čo pre nich znamenala matka

/Reflexie o matke/

Matka kardinála.

V biskupskom sídle kardinála Valeriána Gracias v Bombai visel portrét jeho matky. Vďačný syn napísal pod obraz slová: "Na pamiatku mojej matke, ktorá hoci nevedela čítať, naučila ma viac než všetky učené knihy.

Matka teológa.

Theihard de Chardin, jezuita jeden z najznámejších učencov súčasnosti, povedal: "Dušou nášho domáceho života bola naša matka", o ktorej v roku keď zomrela /1936/ napísal: "jej vďačím za všetko, čo je vo mne najlepšie."

Matka lekára.

Istý časopis poriadal anketu v ktorej mali respondenti povedať, kedy sa cítili najšťastnejší. Najviac odpovedí bolo takých, ktoré hovorili o rodinnom šťastí. Lekár povedal: "Videl som raz veľké šťastie mojej matky a bolo to i moje šťastie. Veľmi plakala v ten deň, keď sa dozvedela, že som získal diplom lekára.

Matka básnika.

Jeden z najväčších básnikov Talianska, slávny Petrarke, ešte na sklonku svojho života takto napísal o svojej matke: "Omnium optima quas quidem viderim". Najlepšia z matiek, aké som kedy videl.

Matka spisovateľa.

Matka Stanislava Przybyszewskiego sa starala o jeho hmotnú i duchovnú výchovu. Pred smrťou s veľkým smútkom písala synovi: "Aká by som bola šťastná, keby si pristúpil k sviatosti zmierenia. Bože môj, musím sa pred súdnou stolicou zodpovedať aj za Vás, tak so Vás vychovávala v duchu kresťanstva a všetci žijete v nevere... Prosim Ťa, so slzami v očiach, aby si splnil túto moju prosbu.

Matka inžiniera.

Inžinier spomína: "Môj otec bol taxikárom. Materiálne sme boli na tom dosť slabí. Cieľom snažení rodičov sme boli my - deti. Matka okrem domácich prác starala sa o zeleninovú záhradu, strá-

žila saď a čnovala hydinu. Jedného dňa sa stretla s priateľkou z mladosti, veľmi elegantnou a peknou ženou, s ktorou sa nevidela od svojej svadby. Mamina priateľka sa stala slávnou herečkou. Rozprávala jej o svojich cestách a materiálnych starostiach a príjmoch. Zrazu sa opýtala: "No a Ty Helenka, Ty si ako žiješ?" Matka si nás pritúlila k sebe a povedala: "Vidíš! Vychovávam synov. Jeden je už skoro tak vysoký ako ja a druhý ma čoskoro dorastie." Povedala to jednoducho a spokojne. Bol som presvedčený, že nelutuje svoj životný osud...

Matka umelca.

Pýtali sa matky umelca: "Ste spokojná so svojim synom?" "Pre mňa je dôležitejšie to, aby bol dobrým človekom a nie len dobrým hercom!"

Matka pápeža.

Pápež Ján XXIII. po svojom zvolení na pápežský stolec povedal: "Bol som veľmi vzrušený. Myslel som na svoju rodinu. Moje myšlienky zaleteli do Sotto il Monte, k môjmu otcovi a matke... Keď som si po prvý krát obliekal bielu pápežskú reverendu spomenul som si na chvíľu, keď mi moja matka pomáhala obliecť si šaty k prvému sv. prijímaniu."

O. Duval o matke.

O. Duval SJ, známy spevák v reverende na obale svojej prvej platne dal veľkými písmenami vytlačiť: "Mojej matke, ktorej sa celý život minul v strastiach a ktorá nečakala iné šťastie než večné."

Zdravas, Mária, milostí plná, PÁN S TEBOU!

Mária, pri zvestovaní Ti Pán dal vedieť, že je vždy s Tebou, vždy pri Tebe, robí Ti spoločníka v živote. A uisťuje Ťa, že neprestane byť s Tebou nikdy.

Pán ustavične, hoci skryto a bez Tvojho vedomia chránil, usmerňoval a organizoval Tvoj život.

Anjel Ťa pri zvestovaní upozorňuje, že Ti nikdy nebude chýbať Jeho pomoc. V neistej budúcnosti nebudeš osamotená. Pán bude s Tebou. Bude stačiť dať sa Ním viesť a ísť za Ním. Tento Boží prísľub Ti dodáva odvalu, aby si hľadela do tajomnej budúcnosti s neustrášenou dôverou a s nepremožiteľným optimizmom. Vyzbrojená týmto slovom si môžeš kráčať stále ďalej.

Aj my cítime potrebu počuť toto slovo: "Pán s tebou."

Pán Boh očakáva od nás veľké veci. Kresťanský život, apoštolské svedectvo, ktoré máme vždy a všade vydávať, to presahuje chemické sily človeka. Cúvli by sme pred požiadavkami kresťanstva, keby sa nám neprihováral hlas: "Pán s tebou."

Mária, tento hlas je Tvoj. Ty dobre poznáš hlbokú silu tohoto Božieho prisľubu. Uistuješ nás, že patrí aj nám. Túžiš utvrdiť našu odvahu. Hovoríš nám, že Pán je s každým z nás, že bol s nami doteraz a zostane s nami v budúcnosti. Mnohé ochabnutie a znechutenosť vyviere z tohto premena: stratili sme živé vedomie, že PÁN JE S NAMI.

Mária, daj, aby sme verili v túto neviditeľnú blízkosť Božiu v každej chvíli. Ty si v túto blízkosť verila a skúsila si mohutnú silu Božej moci, ktorá Ťa sprevádzala. Neuč aj nás rátať s touto Božou mocou v živote. Vnukni nám hlboké presvedčenie, že naše osamotenosť je vždy len zdanlivá. Vždy sme aspon dvaja, pretože Pán nás nikdy neopúšťa. A keby nás opustili všetci, ktorých poznáme, Pán by bol ešte tu bol by ešte bližšie pri nás, práve pre tú našu izolovanosť a odzbrojenosť.

Mária, Pán bol s Tebou, ako sľúbil. A odvtedy je aj s nami, neoddeliteľný od nášho života!

Jeden z najopravdivejších zázrakov v Lurde

Lurd. Práve prenášajú chorých z kúpeľov do nemocnice. Medzi zvedavcami, čo pozorujú tento dojímavý sprievod biedy a utrpenia, je aj istý neverec. Jeho pozornosť upúta choré dievčatko. Na jeho bledej tvári vládne pokoj, no vidno na nej znaky blížiacej se smrti. Neverec sa doteraz vysmieval zo všetkého, čo sa odohráva v Lurde, ako z náboženského fanatizmu. Predsa však, premožený súcitom voči trpiacemu dievčatku, rád by počul z jeho vlastných úst rozčarovanie nad tým, že nebolo uzdravené.

- Úbohé dievčatko, musíš veľa trpieť! Keby tvoja Panna Mária bola naozaj taká mocná, zaiste by ťa bola uzdravila. Nespravila to. Teda to znamená, že nejestvuje.

Tvár dievčaťa namiesto toho, aby sa zachmurila nad bezočivou narážkou neverca, zažiarila pokojným úsmevom.

- Ja som nikdy neprosila Pannu Máriu, aby ma uzdravila.

- A predsa, toľko si sa k nej podívala.

- To je pravda. A dnes som sa modlila viac ako inokedy. Viem, že Panna Mária vždy vyslyší tých, čo ju vzývajú. Ja som istá, že aj mňa vyslyší. Na mne mi nezáleží. Prosila som Pannu Máriu, aby spasila jednu dušu.

Zatiaľ čo sa nosidlá pomaly vzdávali, choré dievčatko stále uprene hľadalo na neverca. Tie pokojné slová neverca zarazili. Zistil si sálu, kde odniesli dievča a po obede ju išiel navštíviť. Povedal pár slov sestre. Táto ho priviedla k postielke, kde ležalo dievčatko. Jej bledá tvár žiarila neobyčajným čarom. Neverec poďišiel bližšie a sklonil sa nad postielku. No hneď sa vzpriemil a zdesene sa pýtal: "Zomrela?".

- Hej - odpovedala mu ticho sestra. - Pár minút predtým, ako ste vkročili.

Návštevníkovi sa odrazu oči naplnili slzami. Zahľadel sa s dojatím na mŕtvu. Sestra prerušila trúchlivé ticho:

- Jej posledné slová boli: Panna Mária Lurdská, vezmi si môj život, aby sa on spasil. Som istá, že táto malička obetovala svoj život za nejakú osobu, ktorú miluje.

Neverec zostal akoby zasiahnutý bleskom. No tento hlboký duševný otras mu otvoril cestu k Bohu. O dva dni neskôr aj on išiel v malom sprievode za truhlou. Plakal. Vyjadril tak svoju povďačnosť tej, čo ho priviedla k Bohu.

Toto sú tie najopravdivejšie lurdske zázraky.

Sedem radosti Panny Márie - kázeň

V roku 1988, ktorý bol na Ďalekom Východe vyhlásený tiež za "Rok Draka", keď sa svetové bratstvo Menších bratov pripravovalo na tzv. "Reholnú radu", ktorá mala byť v jednej ďaleko na Východ ležiacej provincii, hľa: tu si niekoľko bratov z Ríma vzelo k srdcu slovo ich učeného predchodcu Rogera Bacona /1214-1292/, ktorý vo svojom "Stručnom traktáte o tajomstve všetkých tajomstiev" už dávno pred Kolombusom a jeho serefinskými nasledovníkmi pochopil, že: "Kto chce poznať, aký tvar má zem, musí sa plaviť na Západ, aby došiel na Východ." A tak sa predstavený tohoto bratstva, brat Johan, doprevádzaný bratom Irenejom, vydal z Ríma smerom na Západ, do širšej a krásnej krajiny pod Južným Krížom, do krajiny zvanej "Mato Grosso", aby na prosby zaalpských krajín, ktorí tam už päťdesiat rokov hlásali evanjelium a zakorenili bratské spoločenstvo, založil novú provinciu rádu, ktorá mala byť zasvätená "Siedmym radosť-

tiam Panny Márie." A tak sa stalo, že začiatkom februára 1988, na sviatok mučeníkov Petra, Pavla Miki a ich spoločníkov z Nagasaki, za prítomnosti a potlesku mnohých bratov z Ríma, Brazílie i Nemecka, ako i mnohých sestier a bratov z Božieho ľudu žijúceho v Campo Grande, dostalo sa rádu daru novej provincie. Pri tejto príležitosti brat Johan obdivuhodne hovoril o siedmych radoch našej milej Panej, o ktorých už svätý Ján de Capestrano často kázal. Táto reč dodala všetkým bratom, kdekolvek a kedyolvek nesúcim evanjelium do sveta, útechu a odvahu. Brat, ktorý ju počul, zapísal ju pre ďalšie generácie.

Prvú radosť, ktorú Ježišova Matka pocítila, bolo zvestovanie narodenia jej Syna, nášho Vykupiteľa /viď. Lk 1,26-38/. Kazateľ ju vysvetlil nasledovne: My, Menší bratia musíme byť pripravení prijímať oslobodzujúcu radostnú zvesť evanjelia vždy znova, aby sme ju potom s veľkou láskyplnosťou a pritom s nemenej veľkou silou niesli k ľuďom stále po nových cestách, niesli ju do dejín doby, k národom východným i západným, africkým i európskym, z alp-ským a nielen prímorským. Predstavený blahoželal bratom tejto novej inštitúcie k ich evanjeliovej intuícii hlásať nášho Pána Ježiša Krista v tejto vzdialenej krajine, a žiť tam podľa príkladu brata Františka v chudobe a pokor. Napomínal bratov, aby nezabúdali, že Boh si vyvolil chudobných, slabých a malých, aby uskutočnil veľké veci pre svoje kráľovstvo /viď Lk 1,52/, a aby všetkým ohlasovali jeho "oslobodzujúcu spásu", ako to vyjadril pápež Pavol VI. /EvNunt 8/.

Tieto slová všetkých veľmi potešili, predovšetkým však tých bratov, ktorí mali pôsobiť v provincii Siedmych radostí ako predstavení a služobníci a mnohých mladých bratov, ktorých začal Pán dávať novej provincii ako dar, mali uvádzať do života podľa evanjelia a regule.

Potom prešiel kazateľ k druhej radosti - k stretnutiu Márie s Alžbetou /Lk 1,39-56/. Hovoril o tom ženskom a materskom cite, ktorým sa vyznačoval už brat František /viď. Regula 6/, a ktorý dáva v každom, či je to muž či žena, otrok alebo slobodný človek, Žid alebo pohan, biely alebo čierny, zástupca tzv. Prvého alebo Tretieho sveta, /viď. Gal 3,28/, "z Božieho vnuknutia" /Regula 12/ vidieť ako v bratovi a sestre, ako i v iných kultúrach a náboženstvách, to čo Boh pôsobí dobré a pozitívne."A či to nie je i dnes potrebné"- tak to pripojil - "aby bratia podobne ako Mária /Lk 1,39/ vydali sa za novými stretnutiami, cez hranice, hory a more,

aby sa navzájom posilnili v živote podľa evanjelia, a druhým prinesli Radostnú zvesť?" Brat Johan sa na tomto mieste zmienil, že práve s týmto úmyslom navštívil ostrov Kubu a že má v pláne uskutočniť bratskú návštevu vo všetkých provinciách pod Južným krížom. Chce "zostať asi tri mesiace, a potom sa vrátiť domov /Lk 1,56/. Tomu sa všetci veľmi potešili.

Potom sme mohli počuť, že treťou radosťou našej milej Panej bolo Ježišovo narodenie /Lk 2,1-20/. Kazateľ vysvetlil, ako brat František v zvláštnej intuícii hovoril o tom, že jeho bratia by mohli byť "matkami" nášho Pána, tým, že budú nasledovať Jeho slová a "prijímať Ho v láske s čistým srdcom", ba dokonca, že môžu Ježiša "rodiť svätým konaním" /viď. list veriacim 1/. Blehoželať zvlášť provincii sv. Alžbety v Nemecku, ako i provinciám sv. Františka a našej milej Panej pod Južným krížom, ktoré i keď za cenu určitých bolestí, priviedli na svet po 9 rokoch spolupráce novú provinciu v Mato Grosso. Povzbudzoval všetkých, aby pomáhali budovať kráľovstvo pokoja a spravodlivosti životom podľa evanjelia a Cirkvi dávali stále nových synov a dcéry, bratov i sestry. Nakoniec prehovoril brat Johan ešte o Ježišovom narodení v chudobe a pokore ako o vzore opravdivej inkulturácie /o ktorej niektorí učení bratia v tých rokoch toľko hovorili a písali/. Vysvetlil, že pri stretnutí evanjelia s miestnymi kultúrami musia byť vždy tieto kultúry evanjeliom očistené, zatiaľ čo Cirkev prijíma ako dar tie hodnoty kultúr, ktoré nie sú v rozpore s evanjeliom, a bez ktorých nemôže byť Cirkev skutočne "katolícka".

Ďalej kazateľ vykresľoval cestu a klaňanie svätých troch kráľov /Mt 2,1-8/ ako štvrtú udalosť, ktorá Matku Pána veľmi potešila, a ktorá by mohla byť podnetom k spytovaniu svedomia dnes, predovšetkým pre Menších bratov, ktorí si v tých rokoch z Božej inšpirácie zostavili "šesťročný plán". "Či postoj týchto troch mužov" - ako sa pýtal - "nie je jasný odkaz a predchodca toho, čo dnes chceme postaviť na prvé miesto ako "kontemplatívny rozmer?" Neukázali a neprežili títo traja muži ako vzor vo "výhradnom rozhodnutí" pre Boha a jeho kráľovstvo, a pre klaňanie sa Ježišovi, zároveň "prednostné rozhodnutie Cirkvi pre chudobných", ktoré musí byť plodom stretnutí s Bohom a kontemplácie?" "Nie sú snáď traja králi" - pýtal sa nakoniec - "tiež vzorom tretej priority našej "šesťročnice", totiž "výchovy a trvalej výchovy" v duchu evanjelizácie? Či neboli ochotní vydať sa vo svetle evanjelia na cestu im neznámu, aby najprv sami našli Boha, a potom Ho zvestovali blízky i ďaleký?"

Nikomu z nich neunikol význam týchto spásnosných napomenutí a otázok.

Potom se dostal brat. John k piatej radosti Ježišovej Matky, ku chvíli Jeho nájdania po dlhom hľadaní /viď. Lk 2,41-52/. Táto radosť mu bola východiskom pre bratské napomenutie, aby sme nikdy neustávali pri hľadaní Božích stóp v Jeho svete, a aby sme boli svedkami Božej lásky a blízkosti, ako i lásky a blízkosti nášho brata Ježiša medzi ľuďmi. Predstavený hovoril aj o inom aspekte hľadania a nájdania: Bratské spoločenstvo v poslušnosti poslednému ekumenickému koncilu sa snažilo nájsť svoju úlohu a svoju vlastnú povahu, ktorú mu Pán dal. Po dlhom bolestnom hľadaní rád Menších bratov znovu našiel svoju "identitu" ako evanjeliové spoločenstvo bratov jedného Pána /Mt. 23/. Kazateľ predniesol slová plné vďaky za tento dar milosti a pokoja vo svete, ktorý sa vyznačuje nespravodlivosťou a nepokojom.

Všetci z tých, ktorí to počuli, boli rozhodnutí zostať verní tomuto povolaniu, a vydávať Cirkvi a svetu svedectvo ochoty k pokoji, vytrvalosti, a tiež bdieť nad tým, aby sa evanjeliový rád bratského spoločenstva opäť nestratil.

Zmŕtvychvstanie nášho Pána, verne dosvedčené všetkými evanjelistami bolo podnetom šiestej radosti Panny Márie vhodným k ďalšiemu rozjímaniu: "Ak Menší bratia - vo veľkej pokore, v stálom pokání, a bez strachu z ľudí - otvorie sa vanutiu Ducha, potom" - tak pokračoval predstavený - "by sa mohlo naplniť slovo proroka, podľa ktorého sa suché kosti opäť stanú kvitnúcim živočom" /Ez 37/. Citoval tiež výrok zo Skutkov apoštolských, podľa ktorého v sile Zmŕtvychvstalého mladí i starí bratia môžu mať živé sny a videnia /Sk 2,17; veď. Joel 3/, napr. pri uskutočnení "šestročného plánu", ktorého uskutočnenie pevne slúbila posledná kapitula, a o ktorého plodoch bude zanedlho rokovať Generálna rada vo vzdialenej Indii. V tomto obnovenom duchu, v ktorom - ako sa niektorí teológovia vyjadrujú - "misie a evanjelizácia nie sú žiadne-jednosmerné cesty", musia mať bratia na pamäti, že medzi nimi v budúcnosti už nesmie byť žiadny "Prvý" a žiadny "Tretí" svet, pretože každý súčasne dáva a prijíma, a pretože nikto nie je tak chudobný, aby zo svojho obnoveného ducha nemohol niečo dať druhým a nikto nie je tak bohatý, aby nemohol ešte niečo prijať a poučiť sa od druhého o evanjeliu a zmŕtvychvstaní nášho Pána.

I tieto slová urobili na všetkých hlboký dojem.

Konečne sa dostal brat Johan k tomu, aby prehovoril o siedmej radosťi našej milej Panej, totiž o jej nanebovzatí a korunovaní. Túto radosť vysvetlil pre našu dobu takto: "Tak ako Rád Menších bratov sa kedysi zrodil a vyrástol pod ochranou Márie v Porciunkule /viď. Bon.LegMai 4/, tak je i dnes jej ochrana zvlášť potrebná, predovšetkým všade tam, kde bratia, ako vtedy z anjelského kostolíčka vychádzajú k novým brehom, aby hlásali pokoj a spravodlivosť, o ktorej hovorí Magnifikat /Lk 1/, a ktoré sú podstatnou zložkou nášho povolania". Tu sa predstavený zmienil o komunite v krajine, ktorej zakladatelia tiež prišli zo zaalpskej krajiny, a síce z provincie Saxonie, a ktorí kvôli svojej odvážnej obrane práv chudobných boli práve v tých dňoch vystavení mnohým hrozbám. Títo bratia, sústredení okolo mesta Bacabal, stáli odpočiatku svojej evanjelizácie v týchto zemepisných šírkach pod ochranou našej milej Panej, ktorú Pán vzal do neba, a zdieľali preto s mnohými inými bratmi tú istú "dokonalú radosť", s ktorou sa vraj stretol ako prvý brat František, a to tiež v Porciunkule /viď. Kvetinky 8/. Kazateľ napomínal všetkých, aby pred touto dokonalou radosťou neutekali, veď môže prichádzať zo skutočného nasadenia sa za pokoj a spravodlivosť.

Po skončení posvätnej bohoslužby sa všetci prítomní podľa zvyku tejto krajiny osviežili pohárom CHurrasco. Odišli posilnení na duši a tele opäť svojou cestou i chválili Boha za všetko, čo počuli a videli.

Toto všetko videl a počul brat Germán Transalpínus zvaný Záhorák, a verne to spísal v mieste nazývanom "Areia" v Belo Horizonte, dňa 16. mesiaca februaris roku Pána 1988.

Svetské rády

Príspevok P. Johna Vaughna OFM, generálneho predstaveného a predsedu generálnych predstavených na biskupskej synode 8.10.1987.

Svätý Otče, dôstojní členovia biskupského zboru, milé sestry a bratia:

Chcem hovoriť o združeniach laikov, ktoré sú úzko spojené s rádrovými spoločenstvami a na ktoré sa poukazuje v č. 59 pracovného dokumentu.

Hovorím menom generálnych predstavených i svojim menom.

1. Laické skupiny spojené s rehoľnými spoločenstvami

Rehoľníci sú si dnes vedomí nutnosti úzkej spolupráce všetkých členov Cirkvi. Jednou z veľkých výziev a šancí rehoľného života sa nám javí spolupráca s laikmi, ktorá obsahuje dôležitý prvok vývoja budúcnosti Cirkvi.

Uznávame, že sa musíme deliť o svoje duchovné charizma s laikmi ako odpoveď na ich prianie vo vedení v duchovných oblastiach, v určitej forme apoštolátu a spoločenstve, modlitbe a vzájomnej pomoci.

K mnohým rehoľným rodinám patria i združenia pre laikov. Niektoré skupiny sú stovky rokov staré, oproti tomu iné boli založené až omnoho neskôr, ba často dokonca v terajšej dobe.

Určité skupiny kladú dôraz na dobrovoľné apoštolské diela. Týchto veľkodušných ľudí nechádzame v misijných krajinách, v službe chudobným a v exercičných domoch. Niektorí z ich členov hrajú dôležitú úlohu pri oživovaní a riadení spoločenstiev.

To, čo mnohých ľudí vedie k spolupráci s rehoľníkmi, nie je len možnosť preukázať službu, ale prienie posvätiť sa účasťou na živote a špiritualite určitého rehoľného spoločenstva. Existujú i novšie formy spoločného života laikov, ktoré sa vyvinuli opierajúc sa o určitú rehoľu. Vznikajú z hladu po autentickej kresťanskej špiritualite, po spoločenstve viery a po rýdzich evanjeliových alternatívach na konzumnú spoločnosť, materializmus a hedonizmus /pôžitkárstvo/.

Veď niektorá rehoľná spoločnosť vďačí za svoj pôvod takým laickým hnutiam špirituality alebo apoštolátu, a my rehoľníci dokážeme oceniť zvlášť životnosť a nadšenie, ktoré toto hnutie - či staré či nové - prináša nielen Cirkvi ako celku, ale i našim rádom. Ako je pravda, že hľadajú u nás vedenie a povzbudenie, tak je tiež pravdou, že ich veľkodušnosť, s ktorou prežívajú ducha našich zakladateľov vo svete, je pre nás veľkou výzvou a povzbudením, aby sme tohto ducha prežívali ako rehoľníci.

2. Tretie rády

Niektorí veľkí majstri kresťanského života inšpirovali nielen rehoľný stav, ale i laické skupiny, nie aby ich urobili polokláštornými, ale aby im umožnili rovnaké hlboké zakúšanie Boha, aké je prístupné kňazom a rehoľníkom, a to uprostred sveta a výslovné ako laikom: ako manželom, ako pracovníkom a ako ľuďom zúčastňujúcim sa politického života.

Zo svojej strany títo laici vniesli charizmu svojej reholnej rodiny do Cirkvi a sveta za pomoci určitej formy svetskej špirituality a angažovanosti. Štruktúra tretích, či svetských rádov umožnila uchovať charizmu zakladateľa spojením s reholnou rodinou, ktorá poskytuje vedenie a pomoc. O nič menej je svetský rád v zásadných bodoch odlišný od reholného rádu, a práve tým predstavuje k nemu doplnenie; jeho vedenie leží v rukách laikov, ktorí do spoločnosti spolu so svojimi duchovnými vodcami vnášajú príslušné vlastné dary, aby budovali Cirkev a evanjelizovali spoločnosť.

Z historického hľadiska pomohli svetské rády udržať Cirkev pri živote v dobách prenasledovania alebo pri nedostatku kňazov. Sú duchovným zdrojom pre mnohé verné katolícke rodiny, v ktorých opäť môžu vyrastať povolania ku kňazstvu alebo k reholnému životu. Majú pozoruhodný vplyv v sociálnej oblasti, na výchovu, na zdravotníctvo a na dieťa pre spravodlivosť, pokoj a zmierenie. Najdôležitejšie však je, že Cirkvi dali a dávajú príklady evanjelickej svätosti prežívanej uprostred sveta. Môžu poukázať na početných svätých a blahoslavených a prinášajú stále nových čakateľov úcty oltára.

Svetske rády môžu stále ešte novo oživovať špiritualitu laikov a dávať podnet k novým formám angažovanosti a spolupráce pri plnení úloh Cirkvi. Stoja verne pri hierarchii a prosia len o povzbudenie a pomoc.

Svetské rády prepracovali a obnovili svoje zákonité základy o štruktúry vo svetle II. vatikánskeho koncilu; táto obnova zdôrazňuje dôstojnosť povolania laikov, ich právo a potrebu prevziať zodpovednosť a oprávnenú autonómiu ich jednaní v Cirkvi a spoločnosti.

Patrí k nim viac než milión členov; angažovaných katolíkov všetkých životných foriem. V mnohých krajinách existujú také skupiny mládeže, ktoré odvodzujú svoju inšpiráciu a štruktúru od tretích rádov.

Dúfam, že synoda potvrdí hodnotu takých združení a tretích rádov, ktorých špiritualita pre laikov z väčšej časti vznikla a vyrástla v úzkom spojení s reholnými spoločenstvami. Toto potvrdenie by im bolo veľkým povzbudením a biskupom a kňazom záväzkom k širšej angažovanosti a pastorálnej starostlivosti.

"Vytrvej pri mne, a nájdeš pokoj. opusť všetko pominuteľné, a hľadaj večné."

Dali sa celí Kristovi

Ak chce veriaci kresťan-katolík v našom národe a systéme naozaj dôsledne žiť evanjelium a nerobiť žiadne ústupky, nemôže nenaraziť na rôzne problémy. Častokrát sa ocitne sám medzi opačne zmýšľajúcimi ľuďmi, keďže je u nás rozšírený a uznávaný za správny a "pokrokový" len ateistický svetozázor.

Ako to vyzerá v našich priemerných kresťanských rodinách?
V čom pozostáva ich kresťanský život?

V nedeľu sa rodičia s deťmi zúčastnia bohoslužieb. Pokiaľ nie sú rodičia vysoko postavení, nepracujú v školstve a ani sa aktívne neangažujú v spoločenských organizáciách, idú do kostola v rodnom meste. Vezmu si so sebou modlitebnú knižku - spevník, jedinú, aj to ťažko dostupnú náboženskú knihu vydanú v našej vlasti. Pokiaľ nemajú možnosť dostať sa k náboženskej literatúre vydannej v zahraničí sú odkázaní len na knihy vydané v rokoch 1968-1970, prípadne do r. 1940.

Deti navštevujú hodiny náboženstva podľa uváženia rodičov - tak, aby nemali preto neskôr problémy s prijatím na strednú školu. Niektoré chodia, kým nepristúpia k prvému sv. prijímaniu, iné po piatu triedu, ale tých, ktoré vydržia po siedmu triedu, je veľmi málo. Bolo by absurdné nechať svoje veriace deti do pionierskej organizácie alebo neskôr neprihlásiť sa do SZM. Každý trochu rozmyšľajúci rodič si domyslí dôsledky: nepochopenie, prehováranie učiteľov, minimálna nádej dostať dieťa na strednú školu, o vysokej ani nehovoriac. Tak isto absurdné by bolo neprihlásiť sa v práci do politických organizácií, ako ROH, ZČSSP, alebo nebyť členom BSP, keď ostatní sú.

Obavy nespôsobiť si nepríjemnosti väčšinou bránia prejavovať verejne a slobodne svoje náboženské presvedčenie. Ani si už neuvedomujeme, že tým robíme ústupky vo svojej viere.

Našťastie, i medzi nami žijú ľudia, ktorí sa dali celí Kristovi. Čo nerobia kompromisy medzi svetom a vierou, žijú podľa svojho presvedčenia aj vtedy, keď ich to stojí veľké obety. Medzi nich patrí aj rodina Polanských. Pretože mnohým veriacim a rodinám môžu slúžiť ako vzor, všimnime si ich bližšie.

Manželia Polenski vzali svoju vieru doslova. Svoje náboženské presvedčenie sa nesnažili zakrývať pred okolím. Neprejavovali ho len účasťou na nedeľných bohoslužbách, ale aj správaním v bežnom živote. Neboli členmi žiadnych politických organizácií. Ako jediná rodina v Novej Dubnici sa nezúčastnili volieb. K otvorenému

správaníu viedli aj svoje deti: po siedmu triedu chodili všetky na náboženstvo. Jediné z triedy neboli členmi ani pionierskej organizácie, ani SZM. Príklad rodičov bol natoľko silný, že deti nezmiatlo odmietavé správanie učiteľov. Vedeli, že čo trpia. Dôsledky nedali na seba dlho čakať. Nastalo sledovanie, problémy v zamestnaní, na finančnú odmenu nemali nikdy nárok. Preto v rokoch, keď boli deti školopovinné, museli vyjsť s 247,- Kčs na osobu za mesiac. Matka spomína: "Na Veľkú noc som bola postavená pred otázku: Čo kúpiť? Topánky deťom, alebo mäso na Veľkonočnú nedeľu. Deti som pripravila na to, že budú mať v nedeľu omeletu. Na zelený štvrtok sme mali návštevu. Keď odišla nechať na stolíku obálku s peniazmi." Pán sa o nich postaral, lebo nehľadali svetiskú slávu. Usilovali sa páčiť Bohu a Jemu slúžiť všetkými silami. Takéto počínanie je celkom vsúlade so slovami Evanjelia. Veď sú to slová Ježišove, ktoré sa mnohým dnešným kresťanom stále ťažko uskutočňujú, napríklad: "Nech je vaša reč: áno - áno, nie - nie. /Mt 5,37/ "Cože osoží človeku, keď získa celý svet, ale utratí svoj večný život?" /Mk 8,36/. Alebo: "Kto sa bude hanbiť za mňa pred ľuďmi, za toho sa budem hanbiť i ja." /Mt 10,33/. Ježiš nás v Písme upozorňuje i povzbudzuje: "Vo svete budete mať súženie, ale dôverujte, ja som zvíťazil nad svetom!"

Títo manželia zasvätili všetky svoje sily a schopnosti službe Božej. Horlivo sa snažili o oživenie viery v meste, kde žili. Nielen modlitbami, ale i skutkami lásky, povzbudzovaním a v rámci možnosti aj angažovaním sa pracovali na šírení Božieho Kráľovstva.

Svojou horlivosťou, neúnavnou činnosťou a ochotou pomôť sa stali známymi medzi obyvateľmi Novej Dubnice. Ľudia s ktorými sa stretli radi priznávajú, že im vďačia za dar viery alebo jej prehlbenie.

Tento spôsob života im získal na jednej strane mnoho priaznivcov, ale priniesol i nepochopenie, neprajnosť a - prenasledovanie.

Vo štvrtok 5.11. roku 1987, Ivana Polanského, technického robotníka v ZŤS zatkla polícia v práci. Odviezla ho domov na domovú prehliadku. Tu sa poslednýkrát stretol so svojou manželkou Iďou, po ktorú tiež boli v práci.

Až doteraz je Ivan Polanský vo vyšetrovacej väzbe v Banskej Bystrici. Pôvodné obvinenie - šírenie "klérofašistickej" literatúry zmenili na ešte ťažší trestný čin - rozvracanie republiky.

Na Slovensku sa medzi veriacimi rýchlo rozšírila správa o jeho zatknutí. Kto je vlastne Ivan Polanský?

Jeho morálny profil nám veľmi jasne ukážu listy, ktoré písal svojim najdrahším z väzenia. Pre vysvetlenie a doplnenie uvedieme len pár vonkajších údajov.

Ivan Polanský, narodený 22.3.1936 v Žiline, bol vychovaný v komunistickvej rodine. Jeho otec bol dokonca aktívnym členom KSS.

Základné náboženské vedomosti dostal od svojej matky. Ona ho viedla aj k prijatiu sv. sviatostí. Hlbšie poznanie Boha dostal ako 10-11 ročný chlapec, v skautskej organizácii, ktorú viedli saleziáni. Avšak ich krátke pôsobenie nestačilo na to, aby sa mladý chlapec utvrdil vo viere. Niet divu, že sa stal voľnomyšlienkárom a prestal pristupovať k sviatostiam. Ako sa tento mladý muž s povrchnou vierou, ktorých je v našej vlasti toľko, stal presvedčeným kresťanom, ochotným priniesť aj každú obeť?

Na svojom pracovisku sa Ivan zoznámil so svojou budúcou manželkou Idu, hlboko veriacou. Ona, spolu so svojou mamou vyvolala v mladom Ivanovi vzrastajúci záujem o náboženskú vieru a Cirkev. Na stále nové a náročnejšie otázky hľadajúceho mladíka vedela vždy odpovedať "zlatá svokra", ako ju Ivan nazýval. Mala veľký podiel na jeho prepracovaní sa k hlbokjej, presvedčenej viere. Múdrosť čerpala nie v knihách, ale v modlitbe, ktorú kládla v živote na prvé miesto. Hlboký vplyv na jeho živote zanechala aj prvá púť slovenských veriacich do Lúrd v roku 1969. Jeho viera dozrela a stále dozrievala aj účasťou na sviatostiach a duchovných cvičeniach.

Svoje presvedčenie nikdy neskrýval. Jeho život - jeho náhľady, postoje, správanie, všetko to vyjedrovala Pavlova veta: "Viem, komu som uveril a som si istý."

Tento človeka hlbokjej viery nezlomila ani táto ťažká skúška /väzenie/. V listoch, ktoré adresuje svojej rodine, sa vôbec nestažuje na ťažký osud, či nespravodlivosť.

Jeho zápal pre Božie záujmy a spásu nesmrteľných duší nevychladol ani tu: "Drahá mamička, drahé deti, príbuzní a priatelia, nech je meno Pánovo pochválené na nebi i na zemi!

Duchovne som s vami všetkými, denne obetujúc 6 ružencov za všetkých.

Som presvedčený, že sú to vaše obety, ktoré ma robia zodpovedným do vôle Božej pod ochranou Panny Márie... Apatie sa doteraz u mňa nevyskytuje. Skôr je to vnútorný klud, vyrovnanosť s daným stavom a s úlohou plniť vôľu Božiu a nesením svojho kríža prosieť a pomáhať vykupovať svojich blízkych i vzdialených." /z listu č. 11/

Program dňa si zadelil takto:

Po zobudení: vďakyčinenie a vzývanie Najsv. Trojice, P. Márie, sv. Jozefa, anjelov a svätých.

Ráno: duchovné sv. prijímanie, Anjel Pána, Zdravas Kráľovna, modlitba k sv. Michalovi.

Doobeda: ruženec k Božiemu milosrdenstvu, 7-desiatkový ruženec, a radostný ruženec

Na obed: Anjel Pána, Zdravas Kráľovná, k sv. Michalovi

Poobede: bolestný a slávnostný ruženec

Večer: ako na obed

Pred spaním: ruženec k Božiemu milosrdenstvu

Po večierke: duchovné sv. prijímanie druhý krát a ako na obed, prípadne adorácia.

V ďalšom liste píše: "Nielen za zomrelého Mariána Gábora, ale hneď od začiatku za celý tím Štb, prokurátorov, sudcov, obvinených, väznených, ZNB, bacharov sa denne modlím." /list č.7/

Jeho životné názory majú čo povedať i nám. Vidíme ich v listoch adresovaných svojmu dospievajúcemu synovi. "K tomu, aby si bol mužom na mieste sa musíš postupne vypracovať i Ty, aby si v konkurencii, ktorá ako vidíme nastane, sa nielen udržal, ale aj niečo dosiahol pre zveladenie nášho národa, v ktorom si sa narodil a v ktorom žiješ, i pre seba. Ale to "pre seba" by malo byť až na druhom mieste!

Ľudia, ktorí nemajú žiaden životný cieľ, ktorí nechcú "čičat vejš - siahnuť vyššie ako Česi hovoria počas svojho života zakrpatujú, zdegenerujú iba na úrovni nízkych ideálov, ktoré sú často pochybné." /list č. 8/ Tento človek, zatvorený pre poburovanie vedie svojho syna tak, aby bol prospešný svojmu národu.

V liste č. 11 svojmu synovi radí: "Čím bude tento život pohodlnejší, tým menej bude pravdepodobné, že bude užitočný, lebo vtedy sa môj život viac alebo menej odlišuje od spôsobu života Pána Ježiša na zemi. On sa narodil úplne chudobný, chudobne skromne žil, až po trojdňovej smrti bol vzatý k Otcovi a tento príklad máme nasledovať."

"Ako rozvíjať lásku a dobro, nás učí Nový zákon, ktorý čerpá zo života Pána Ježiša - z Jeho príkladu, ako on žil na zemi: - v chudobe: neobchacoval sa i keby mohol, v skromnosti, pracovitosti, nevystatoval sa, učiac ľudí láske, spravodlivosti." /list č. 10/

List č. 12: "Všetok voľný čas venujte modlitbe a Eucharistii!"

Ivana, muža silnej viery, ťažké skúšky nijako nezlomili. Ako ich prežívala jeho manželka Ida? Ako znáša túto bolestnú odluku?

V práci jej kolegyňa vravela: "Keby som mala tvoje ťažkosti zbláznila by som sa." "Keby som nemala vieru aj ja", odpovedala. Ale viera, silná a živá jej dodáva odvahy. "Vždy som cítila pri sebe pomoc Božiu. Nikdy ma nenechal bez pomoci, keď som sa ocitla v núdzi. Viem, čo sú to zázraky. Pán Boh je taký dobrý, že mi veľakrát splnil nielen to, po čom som túžila, ale i to, čo som si len pomyslela," vraví Ida.

Nech nás príklad tejto slovenskej, skúšanej rodiny povzbudí žiť svoju vieru do dôsledkov. Nerobiť ústupky, lebo ak Boh zošle kríž, dá silu i znášať ho. Boh sa vždy postará o tých, ktorí mu dôverujú. Veď títo manželia sa sami povzbudzujú plniť Božiu vôľu tam, kde sú.

"Spása spravodlivých prichádza od Pána, On je ich ochrancom v čase súženia", vraví žalmista. A tak skúsme a presvedčme sa i my, aký dobrý je Pán, šťastný človek, čo se spolieha na Neho.

"Príjmite Ducha svätého..."

Keď teda nastal večer toho prvého dňa v týždni, prišiel Ježiš ta, kde sa učeníci zhromaždili za zatvorenými dverami, zo strachu pred Židmi. Postavil sa doprostred a pozdravil ich: "Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, tak aj ja posielam vás." Keď to povedal, dýchol na nich a povedal: "Príjmite Ducha Svätého, ktorým odpustíte hriechy, budú im odpustené, ktorým zadržíte, budú im zadržané." /Jn 20,19-23/

Prijali ste Ducha Svätého? - pýtal sa sv. Pavol skupiny veriacich mužov v Efeze. Odpovedali: "Nie. Ba ani nevieme, kto to je." Keby nám položil takú otázku, odpovedali by sme "áno", ale azda veľmi potichu. A keby sa nás ďalej pýtal, či sme ho nikdy pocítili, dostali by sme sa asi do rozpakov. Ťažko nám o tom hovoriť. Ťažko!

Duch Boží je jediný, kto ostáva vždy ten istý, On je stvoriteľský Duch, ktorý pôsobí všetko vo všetkom.

Nový zákon predstavuje tohto Ducha nie viac ako stvoriteľskú silu a múdrosť, lež ako silu, múdrosť obnoviteľskú, pretvárajúcu, ako všetko pretvujúci oheň. Najtypickejším príkladom tejto jeho novej činnosti sú apoštoli sami.

Po slovách "Ako mňa poslal Otec, tak aj ja posielať vás" Ježiš dýchol na svojich apoštolov a vyriekol slová, ktoré nimi nepochybne otriasali až do základov ich osobnosti: "Prijmite Ducha Svätého, ktorým odpustíte hriechy, budú im odpustené, ktorým zadržíte, budú im zadržané."

Tieto slová vyjadrujú podstatu tej spásy, ktorú majú apoštoli v Kristovom mene prinášať svetu: oslobodzovať ľudí od toho najťažšieho bremena, od vín, od konfliktov medzi človekom a Bohom, medzi človekom a človekom, človekom a prírodou, snímať z ľudí kliatbu mravného zla, z ktorého vyvierajú všetko zlo na svete. Ako Kristus mal moc odpúšťať hriechy, tak aj apoštoli a ich nástupcovia majú účasť na tejto Kristovej moci odpúšťania, zmierovania ľudí s Bohom. Toto prináša človeku ten pokoj, ktorý svet dať nemôže, ktorý je predpokladom pokoja v rodinách, národoch, na celom svete.

Na vykonávanie tohto diela apoštoli - a ich nástupcovia - potrebovali s osobitným poverením aj osobitnú Božiu moc. Preto Ježiš dýchol na nich a povedal im: "Prijmite Ducha Svätého."

Je nepochybné, že privilegovaným spôsobom je prítomný i v spoločenstve tých, ktorí veria v Ježiša, v Cirkvi. Isté je však aj to, že pôsobí aj mimo nej, mimo viditeľného spoločenstva Cirkvi. Kdekoľvek sa niekto podrobí pravde, kdekoľvek niekto vykoná skutok opravdivej nezištnej lásky, trpezlivosti, odpúšťania, pomoci, spravodlivosti atď., všedy a všade je prítomný so svojím vnuknutím, povzbudzovaním a silou. Všade, kde sa ľudia obetujú jeden za druhého, kde si preukazujú služby, kde sa zažíva svetlo pravdy a radosti, všade je prítomný a činný On, Duch Boží.

Len my kresťania ho však poznáme po mene. Vieme, že iba skrze neho človek vytvára trvalé hodnoty. Ba vieme ešte čosi nesmierne viac, že skrze neho a v ňom človek má možnosť stať sa synom Božím. On je ten nový božský život v človeku, skrze ktorého sa obraciame na Boha slovami: "Otče náš."

Na záver jednu radu:

O apoštoloch sa hovorí, že vytrvali v modlitbe celých desať dní, a potom prišlo k divu zostúpenia Ducha.

Utišme sa aspoň na chvíľu tichej modlitby do kostola, veď predsa to bola modlitba, čo otvorila nebo a zvolala na zem Ducha, ktorý pretvoril jej tvárnosť.

K výročiu pápeža Jána

3. júna tohto roku si bude celý svet pripomínať 25. výročie smrti veľkého pápeža nášho storočia Jána XXIII. Hovorím, že celý svet, lebo tento pápež ako prvý v posledných rokoch dokonale pochopil myšlienku Kristovej veľkňazskej modlitby pred Jeho utrpením, keď prosil Otca, "aby všetci boli jedno". Venujme preto niekoľko spomienok tomuto Kristovmu zástupcovi na zemi.

Z jeho života -- väčšinou je našim súčasníkom známy -- len v krátkosti. Narodil sa r. 1881 v Taliansku vo veľmi chudobnej rodine. R. 1904 bol vysvätený za kňaza. V rokoch 1905-1914 bol sekretárom svojho biskupa. V čase prvej svetovej vojny ako vojak slúžil v sanitárnej službe, neskôršie ako vojenský duchovný v nemocnici. Roku 1921 mu zveril pápež Benedikt XV. vedenie Pápežského diela pre šírenie viery v Taliansku. O 4 roky neskôr bol vysvätený za biskupa a ako apoštolský vizitátor poslaný do Bulharska, neskôršie bol vymenovaný za apoštolského delegáta pre Grécko a Turecko. Od roku 1944 bol nunciom vo Francúzsku, kde okrem iného vymohol od francúzskej vlády povolenie, aby nemeckí bohoslovci, ktorí sa dostali po vojne do zajatia, boli sústredení na jedno miesto a mohli pokračovať v štúdiu. Roku 1953 bol povýšený do hodnosti kardinála a menovaný patriarchom v Benátkach. Po smrti pápeža Pia XII. bol zvolený za pápeža. Zomrel 3. júna 1963 na Slávnosť zoslania Ducha sv. Jeho pontifikát netrval ani celých 5 rokov, ale pre Cirkev a celý svet znamenal toľko, že to dostatočne pochopia len budúce generácie.

V čom vlastne bola veľkosť tohto pápeža? Po jeho zvolení bola všeobecná mienka, že je to len "prechodný pontifikát", a to pre jeho vysoký vek, mal vtedy 77 rokov. Podľa jeho vlastného prehlásenia aj podľa názorov súčasníkov nebol ani veľkým teológom, ani veľkým právnikom ani mimoriadne schopným diplomatom. A predsa práve v týchto oboroch vykonal tak veľa. Veď aj Kristus si vyvolil za svojho prvého nástupcu Petra -- a podľa ľudského úsudku boli medzi apoštolmi určite schopnejší "kandidáti".

Keď čítame denník Jána XXIII., a to z obdobia jeho diplomatickej činnosti, ako aj z obdobia po zvolení za pápeža, takmer sa nám vnucuje presvedčenie, že to písala ruka svätca. Zo všetkých jeho poznámok vyžaruje mimoriadne láska k Bohu a ľuďom bez rozdielu vyznania a presvedčenia, absolútna poslušnosť k Cirkvi, veľká snaha o jednotu, pokoj a mier vo svete. A tu sme asi pri prameni jeho veľkosti: nebol svetoznámy teológom, ale v pravom slova zmysle nado-

všetko miloval Boha a všetkých ľudí. Nebol vynikajúcim teológom a predsa práve on na všeobecné prekvapenie všetkých predstaviteľov Cirkvi mal odvahu zvolať Druhý Vatikánsky koncil, ktorý tolko znamenal a znamená v dejinách nielen Cirkvi, ale i celého sveta. Nebol vynikajúcim právnikom, a predsa práve on dal podnet k tak potrebnéj reforme cirkevného práva. Aj tu základom reformy mala byť na prvom mieste láska, a nie strohé právo. O jeho predchodcovi Piovi XII. sa hovorí, že prehlásil: "Ja som posledný pápež spravodlivosti, po mne prídu pápeži lásky." Hneď prvý rok po svojom zvolení na Petrov stolec pri obradoch Veľkého piatku rozkázal vynechať v modlitbe za židovský národ: *Cremus et pro perfidis Judeis* slovo *perfidis* /neverný/, lebo v každom človeku videl svojho i Kristovho brata. Nebol veľkým diplomatom, a predsa počas jeho pontifikátu bol uznávaný celým svetom ako najvplyvnejšia osobnosť súčasnosti. Táto skutočnosť bola preukázaná nielen počas jeho pontifikátu, ale aj po jeho smrti v nesčíselných prejavoch zástupcov všetkých ľudí bez rozdielu vyznania.

V nemeckom časopise *Süddeutsche Zeitung* zo 4.6.1963 bol uverejnený článok s nadpisom: "Pápež, ktorý zmenil svet". V texte bola otázka: "A v čom vlastne zmenil svet? Bol to človek s typickou tvarou otca". Nemecký arcibiskup Hermann Scheufele pripomenul v smútočnej reči za zomrelého pápeža slove japonského ministerského predsedu Ikedu /šintoista/, ktorý po audiencii u pápeža Jána XXIII. vyhlásil: "Telesného otca som stratil pred 20 rokmi. Dnes som našiel nového otca - pápeža".

O Jánovi XXIII. sa hovorí ako o pápežovi jednoty všetkých ľudí. Výzva odlúčeným bratom k návratu bola od prvého dňa jeho pontifikátu hlavnou myšlienkou jeho činnosti. Chápal to ako povinnosť dobrého pastiera a brata všetkých ľudí. Jeho prvé rozhlasové posolstvo volá celú východnú cirkev k skorému a dobrovoľnému návratu do otcovského domu Božieho. Vo vyhlásení o zvolení 2. Vatikánskeho koncilu dňa 25.1.1959 túto myšlienku opakuje a zdôrazňuje: "Nechceme vyvolávať historický súdny proces a hovoriť o tom, kde je právo a kde je bezprávie, pretože zodpovednosť za odluku musí byť rozdelená. Kráčajme spoločne a urobme koniec roztržkám. Koncil má byť aj príhovorom k odlúčeným bratom, lebo aj oni sú hrdí na to, že sú kresťania." Viac ráz sa obracia k východným bratom s výzvou k jednote, ale nezabúda ani na odlúčených bratov na západe, hlavne v Nemecku a v Anglicku.

Do jednej krátkej úvahy sa nedá zhrnúť všetko, čo vykonal tento pápež pre to, čomu dnes hovoríme ekumenizmus. Celkom sa zme-

nil postoj Cirkvi k odlúčeným bratom v každom ohľade, a tomu priložil základy a prvotnú zásluhu na tom má Ján XXIII. V encyklike Mater et magistra z 15.5.1961 naznačuje sociálny program Cirkvi pre súčasnosť a pre činnosť vo svetle kresťanského učenia. Je to pokračovaním encyklik Leva XIII. Quadragesimo anno a Pia XI. Rerum novarum;

Ešte jednu črtu jeho pontifikátu treba spomenúť. Viedol lodičku Petrovu po dosť veľkom časovom odstupe od druhej svetovej vojny, ale opravdivý pokoj a mier vo svete nebol ani vtedy. Preto nahlavo vyzýva celý svet encyklikou Pacem i terris /Pokoj vo svete/ z 11.4.1963 k opravdivému a spravodlivému mieru. Je možné, že tieto tri slová pre niektorých veriacich našej doby vzhľadom na ich čiastočné zneužitie niektorými členmi ZKD Pacem i terris na pochybné politické ciele vyvolávajú nepríjemný ohlas -- samotná encyklika a jej myšlienky nahlavo volajú do celého sveta po ozajstnom pokoji a mieri. Mier znamená pre pápeža teologický aj politický cieľ jeho pontifikátu. Je to asi prvá encyklika, ktorú pápež adresuje nielen milovaným bratom biskupom a kňazom, ale všetkým ľuďom dobrej vôle na celom svete. Len v pokoji a mieri sa môžu plne realizovať nielen jednotlivci, ale aj celé národy a celý svet.

Áká bola nálada vo svete po oznámení, že Ján XXIII. zomrel? Každý človek dobrej vôle v ňom videl priateľa a brata. Nechýbal skoro nik, kto by ho nespomenul ako muža mieru, ktorý mal odvahu položiť základy k zbrataniu celého sveta, a to bez toho, aby ustúpil zásadám pravdy, veď pravda bola zmyslom jeho života. Bol pápežom tých, ktorí poblúdili. Pri jeho smrti sme si uvedomili smäť ľudstva po láske, smäť, ktorý sa nevzťahoval len na katolíkov alebo len na kresťanov, ale na celé ľudstvo. Ján XXIII. často zdôrazňoval, že Cirkev nesmie byť inštitúciou, ktorá učí, prikazuje a prípadne trestá, ale že musí byť Cirkvou, ktorá "načúva". Vedel prebudiť vo svete Boha, vedel rozlišovať znamenia času. Nechcel nútiť, ale láskou presviedčať, nie akoby z katedry učiť, ale ako brat pomáhať. Nechcel, aby "úrad" námestníka Petrovho, ktorý sa vždy označoval ako inštitúcia medzi nehom a zemou zaváňala oficiálnosťou, ale aby v tom slove bolo aj niečo ľudského, bratského.

Pastor Westphal vyhlásil po smrti Jána XXIII.: "Asi po prvý raz v dejinách oplakávajú protestanti pápeža a majú spoluúčasť na zármutku rímskokatolíckej cirkvi. Vážili sme si a milovali pápeža Jána pre jeho opravdivú vieru a kresťanskú lásku a pre evanjelióvu prostotu, ktorou vynikal. Ďakujem Bohu za odvážne činy Jána XXIII., ktorého v jeho práci viedol Duch sv."

Ďakujeme Bohu i my, že dal Cirkvi tak veľkého, múdreho a neozať Duchom sv. vedeného pápeža. Ale prosme tiež, aby jeho terajší nástupca pokračoval v jeho diele a bezpečne viedol lodičku Petrovu po rozbúrenom mori súčasnosti. Nebuďme pesimistami, keď vidíme okolo seba život tak diametrálne odlišný od ideálov Krista. Ján XXIII. bol vždy veselej mysle a mal zmysel pre humor. Po jeho smrti sa našla krátka ranná modlitba, ktorú si sám zložil a denne sa ju modlil. Ku koncu je aj prosba: "Daj mi ishierku humoru, ktorý je taký potrebný v tomto živote."

Ján Pavol II. hovorí k mladým

Opakujem Vám s Kristom:

"POĎ A NASLEDUJ MA !"

/Neodchádzajte smutní! Dnes pred vás kľadiem lásku, ktorá je opakom úniku/

Stále znovu nachádzam u mladých ľudí radosť zo života, nedšenie a hľadanie pravdy a hlbšieho zmyslu života, ktorý leží pred nami s celou svojou príťažlivosťou, silou a svojimi možnosťami.

Dnes by som chcel zopakovať to, čo neúnavne hovorím mládeži: "vy ste budúcnosť sveta a zajtrajšok patrí vám." Rád by som vám pripomenul stretnutie, ktoré mal Ježiš s mládežou svojej doby. V evanjeliu sa nám zachovala dojímavá správa o rozhovore Ježiša s jedným mladíkom. Čítame tam, že tento mladík položil Kristovi jednu zo základných otázok, ktoré mladí ľudia vždy a všade kľdú: "Učiteľ dobrý, čo mám robiť..." /Mk 10,17/. Dostal jasnú odpoveď, ktorá šla do hĺbky: - Ježiš naňho pozrel s láskou a povedal mu: "Jedno ti ešte chýba. Choď, predaj všetko, čo máš, rozdeľ chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj me!" /Mk 10,21/ Pozrite však, čo sa stalo: mladík, ktorý prejavil taký záujem "zosmutnel a odišiel zarmútený, lebo mal veľký majetok." /Mk 10,22/

Áno, odišiel a ako sa dá z evanjelia vyčítať odmietol Kristovo volanie.

Hovorím preto každému z vás: dbajte na Kristovo volanie, keď ho počujete, ako vám hovorí: "Poď za mnou!"

POĎ ZA MNOU PO MOJEJ CESTE!

STOJ PRI MNE!

ZOSTÁVAJ V MOJEJ LÁSKE!

Ide o to, rozhodnúť sa: ROZHODNÚŤ SA PRE KRISTA, pre jeho životnú cestu a pre jeho prikázanie lásky.

Posolstvo lásky, ktoré priniesol Kristus, má stále význam, je vždy dôležité. Ľahko môžeme vidieť ako dnešný svet cez vedecké a technické vymoženosti, cez rafinované hmotné dobro, ktoré ponúka v hojnosti, túži po väčšej pravde, väčšej láske, po väčšej radosťi. To všetko môžeme nájsť v Kristovi a v jeho živote.

Mýlim sa, keď vám katolícka mládež hovorím, že k vašim úlohám vo svete a v Cirkvi patrí ukazovať pravý zmysel života tam, kde svet ohrozuje a chce ovládnuť nenávisť, opovrhovanie, hľadanie seba?

Mnohí ľudia, keď sa majú vyrovnáť s problémami alebo sklamaniami, snažia sa vyhnúť zodpovednosti. Uchylujú sa k sebeckému, sexuálnym pôžitkom, užívaniu drog, ľahostajnosti.

"Ale dnes pred vás kladím lásku, ktorá je opakom tohto úniku."

Ak skutočne prijmete od KRISTA túto lásku, povedie vás k BOHU, cez kňazstvo alebo reholný život, alebo niektorú zvláštnu službu pre bratov a sestry, zvlášť pre tých ktorí to potrebujú, pre chudobných, osamelých, opustených. Nech urobíte zo svojho života čokoľvek, len nech z neho vyžaruje KRISTOVÁ LÁSKA !

Pri všetkom, čo robíte, stále myslíte na to, že Kristus vás volá k službe lásky: Z LÁSKY K BOHU A K BLÍŽNYM.

Keď sa teraz vrátíme k príhode mladíka v evanjeliu, vidíme že síce počul volanie: "Poď za mnou!", "ale odišiel smutný, pretože mal veľký majetok!"

Smútok tohoto mladíka nás vedie k zamysleniu. Mohli by sme byť pokúšaní, že nás obšťastní veľký majetok, hojnosť dobier tohoto sveta. Na príklade mladíka z evanjelia však vidíme, že sa mu jeho veľký majetok stal prekážkou k tomu, aby poslúchol JEŽIŠOVO volanie k nasledovaniu. Nebol pripravený povedať "ÁNO" JEŽIŠOVI a "NIE" sebe, "ÁNO" láske a "NIE" výhovorkám. Pravá láska je náročná. Svoje poslanie by som nespĺnil, keby som vám to jasne nepovedal: "VY STE MOJIMI PRIATEĽMI, AK UROBÍTE, ČO VÁM PRIKAZUJEM" /Jn 15,14/.

LÁSKA vyžaduje úsilie a osobné zaväzujúce spojenie s vôľou Božou. LÁSKA znamená disciplínu a obetu, ale znamená tiež radosť a ľudské naplnenie.

Mojí milovaní mladí ľudia! Nebojte sa poctivej snahy a poctivej práce! Nebojte sa pravdy! S KRISTOVOU pomocou a modlitbou môžete sa postaviť proti pokušeniu.

OTVORTE SVOJE SRDCE KRISTOVEMU EVANJELIU, JEHO LÁSKE, PRAVDE A RADOSTI!

NEODCHÁDZAJTE SMUTNÍ !!!

"Či neviete, že ste chrámom Božím?"

Veru, Božím chrámom sú tie naše telá. A akým chrámom! Nie hocakým. Obety konané v tomto chráme sú Bohu ľúbeznejšie a milšie ako ktorékoľvek iné obety. Ani Pán nepohrdol telesnou schránkou a práve v nej vykonal Golgotskú obetu. Častokrát sú to neľahké obety a lámu aj tých najsilnejších. Keď sa nehybné ochrnuté telo stáva tým najťažším žalárom, keď nádor nájdený na žalúdku alebo v hlave chystá novú golgotu ľudskému synovi či dcére. Keď epileptické záchvaty, neúprosne pravidelne vpichovaný inzulín alebo "neposlušné" nohy búrajú možnosť žiť normálny život.

Naše telo je chrámom Ducha Svätého.

Je neskoro popoludní. Prezliekol som sa z bieleho odevu pracovníkov zdravotníctva do "civilu". Stojím pred krížom zaveseným na skrytóm mieste šatne ošetrovateľov a modlím sa: "Bože, odpusť mi! Opäť som dnes nebol dost' trpezlivý. Tú ochrnutú ženu som otáčal neochotne, keď ma už toľkýkrát o to prosila. Aj toho deduška som mohol okúpať s väčšou radosťou. Ako sa mi nechcelo tretí raz čistiť toho nevyliciteľne chorého muža, ktorý sa pošpinil a jeho stolica mimoriadne zapáchala. Ste chrámom Ducha Svätého. Pane, sú chvíle kedy ťažko chápem slová tvojho apoštola. Odpusť mi Pane, zase som zlyhal na krížovej ceste tvojich detí."

Končí sa chvíľka pokánia, prežehnám sa, beriem tašku a idem domov. Si so mnou Pane, každý deň mi dávaš silu do každej chvíle. Staráš sa, aby tieto chvíľky za ktoré sa treba kajať boli čoraz zriedkavejšie. Odkeď tu pracujem, môj život je plnší. Vôbec neľutujem, že neuplatňujem svoje technické vzdelanie a robím prácu s nižšou kvalifikáciou. Stojí to za to. Pred pár rokmi som ani netušil, že v mojom živote bude hrať takú veľkú úlohu chorý človek. Je mojou radosťou, i bolesťou, ženou i dieťaťom, priateľom i uholným kameňom, na ktorom sa skúša pevnosť môjho charakteru.

Ste chrámom Ducha Svätého.

Áno viem Pane čo tým myslíš /aj keď nie vždy/, del si mi pocítiť radosť aj pri tých nejdopornejších procedúrach. Aj zepáchajúce telo chorého starca môže namiesto odporu budiť lásku, keď verím Tvojim slovám.

Ste chrámom Ducha Svätého.

Si láskavý, keď aj taký nespoločenský typ človeka ako som ja,

dokážeš naučiť prihovárať sa každému a nechádzať priateľov tam, kde by kedysi vládli antipatie alebo aspoň nevšímavosť. Nie som sám, Môj život je obhatený stovkami iných životov, osudmi chorých, ktorí majú túžbu zveriť sa. Som vrbou, ktorej sa možno vyžalovať i "spovedník", ktorý uchováva tajomstvá. Nebývam smutný a mrzutý ako kedysi, lebo "Veľké veci urobil so mnou Pán a mám z toho radosť".

Aleluja Amen.

"Slovo Tvoje je sviecou mojej nohe".

Bojujem sám so sebou i so svetom. A to nie sú malicherní nepriatelia. Radosť sa stráca, rastie nepokoj miesto harmónie. Čo robiť? Ako riešiť tieto chvíle duchovného života, keď nás ničí vedomie vlastnej hriechnosti, cítime sa slabí a duchovne vyčerpaní? Sme ako na púšti - nikto nemá v tomto stave ku nám prístup. Všetko ľudské je vzdialené,

"Bože, vezmi si môj život, nie som lepší ako moji otcovia". To sú slová proroka Eliáša a sú mi veľmi blízke. Modlitba pod jaľovcom zobrazuje vyčerpanosť, slabosť, ľudskú krehkosť. Uľaví sa mi, keď si v takýchto chvíľach prečítam život proroka.

Eliáš bol veľký človek. Skutočný Boží muž, i keď predsa len človek. Je to dobre, že Duch Boží vynáša na svetlo jeho ubolenú dušu, ktorá je ako balzam na tú našu, tiež ubolenú a bojujúcu. Naplnia ma vďačnosť, keď mi živé slovo zasahuje hĺbku duše a špičku kostí a pôsobí tak účinne ako žiadna iná kniha, ako nijaké ľudské slovo. Uzdravuje. Nielen Eliáš, veľa je svätých božích ľudí, skrze ktorých ma Pán oslovuje, dáva mi príklad i povzbudenie v zápase.

Veru, mojou najväčšou radosťou je táto knižočka - Písmo, ktoré je rovnocenné Eucharistii a v ktorom prebýva Pán mimoriadnym spôsobom. Veru za rovnocenné považujem tiež krátku drahocennú chvíľu kontemplácie, ktoré mi Pán daruje pred Bohostánkom s osloveniami svätým Písmom, Chlieb života, slovo z ktorého žije človek.

Posilňuje ma viera Abraháмова, pokora Mojžíšova, ktorý prijíma vzburu Márie a Arona, jeho rečnícku neschopnosť pre ktorú nechce viesť Boží ľud i uistenie Božie, že neschopnosť hovoriť je prevýšená schopnosťou zachovať zákon. Pevný charakter Jozefov, ktorý dokáže obstáť v každom prostredí i skromnosť Gedeonova. Citlivosť Samuelova počúvať Boží hlas, Dávidovo pokánie na Nátanovu výzvu, jeho pokorné prijatie Semeiovho zlorečenia i spontánna radosť pred archou Božou, ktorú Michal nechápe. Nešťastná zlosť neposlušného Saula, múdrosť Šalamúnova i hlúposť jeho synov. Utrpenie Jeremiáša,

ktorý zlorečí dňu svojho narodenia, komicko-tragická cesta Jonáša k poslušnosti i vrúcne výpovede žalmistu, ktorý tak nádherne opisuje spoločenstvo Boha s človekom. Tieto príbehy sú mi čistou ozdravujúcou radosťou, stále sa k nim vraciam denno denne sa nimi znovu sýtim. Viem, čo myslel prorok keď povedal: "Kde a kedykoľvek sa našli Tvoje slová zjedol som ich, a Tvoje slová mi boli obveselením a radosťou". Ani jedna kapitola Písma nieje mŕtva. Každou nám Pán chce niečo pošepkať. Kde ho človek otvorí, tam je život a duchovný chlieb slova. Iste sú state, ktoré teraz mlčia, nabudúce... Stovky, ba tisíce ďalších udalostí Starého zákona pripravujú v duši cestu Novému zákonu, ktorý je spolu s Eucharistiou tým najvýbornejším chlebom.

Stále znovu a znovu otváram svoju malú starú Bibliu, písanú drobnučkými písmenami, je zničená dlhoročným každodenným používaním, popísaná poznámkami a tak popodčiarkovaná, že miestami sa už aj ťažko číta. Nebojím sa, že sa Pán na mňa pre to hnevá. Veď On mi ju dal, aby mi slúžila a bola mi svetlom života. Preto ju nosím všade so sebou. Všade; do práce, do lesa i na cestu za oddychom. Je veľa takých chvíľ, kedy čakám na autobus alebo na priateľa a môžem využiť čas a venovať sa svojej láske.

Pravé vrecko môjho kabáta je jej stánkom. Má veľký význam v mojom živote. Nemá ho svojou "poličkovou" prítomnosťou, ale účinným slovom ostrým ako dvojsečný meč tam, kde treba oddeliť dobré od zlého. Je mi slovom, ktoré padá ako dážď a robí zem úrodnou, ktoré sýti ako chlieb a nieje ho nikdy dost.

Znova a znova sa vraciam na začiatok a nemôžem sa nasýtiť. Tisíckrát čítam to isté a nikdy sa mi nesprotiví. To nieje mŕtve slovo, to je Duch a Život.

Ďakujeme ti, Pane, za to, že si nám dal živé Slovo. Netreba mať vysoké vzdelanie, aby sme ho pochopili, stačí vedieť čítať, však nielen očami, ale srdcom. A srdce človeka - božieho syna - ľahko pochopí slová láskavého Otca, ktorý tak miluje svet, že svojho jediného Syna dáva, aby nezahynul nik kto verí v Neho a zachováva jeho Slovo.

Aleluja, Amen.

NEBOJ SA IZRAEL...!

/Viera a odvaha vo svedectve/

/Viera a odvaha vo svedectve/

Žijeme v dobe, kedy svedectvo má ohromnú hodnotu v prostredí, v ktorom žijeme. Dnešná doba je celá naplnená a preniknutá atmosférou strachu a bojzlivosti. Všetci sa bojíme všetkých. Bojíme sa o vlastné miestečka, o miesto na škole, na pracovisku... Bojíme sa o vlastný život. Túto veľkú bariéru strachu musíme preraziť svedectvom svojej viery, svedectvom svojej živej odvahy. Uvedomme si, že silná odvaha predpokladá živú vieru.

Všetci si povieme, že Božie slovo je pre nás platné, že ho prijímame ako slovo Boha. Ale či v praktickom živote to prijímame a uskutočňujeme? A predovšetkým v otázke, ktorá sa týka tohto problému: - strach a odvaha -. Slová jednej menej známej piesne nám svedčia o sile Božieho slova a viac o našej dôvere v toto Slovo: "Nič nie je nemožné, keď veríme. Viera v živé Božie slovo, pohne rukou Božou, keď veríme." Vieme to síce, ale neveríme. Lebo keby sme naplno verili slovám Ježiša Krista: "Čo sa bojíte vy maloverní!", a na inom mieste: "Ani vlas sa vám na hlave bez Božej vôle neskri- ví". Ježiš dáva aj prísľub: "Daná mi je všetká moc na nebi i na zemi... A ja budem s vami po všetky dni až do skončenia vekov!" Lebo keby sme tomu verili, náš život by bol úplne iný. Ale my sa topíme v neistote a v tme strachu. Sám Boh hovorí: "Daná mi je všetká moc..." Boh, ktorý je mocný, ktorý je Pánom celého vesmíru. Hlboko prežime tieto slová. Jediný najmocnejší je Boh-Stvoriteľ. Z jeho moci vzniklo všetko. A my sa bojíme aj tvorov, ktorí nám môžu uškodiť. Aj oni sú Bohom stvorení.

Za príklad si zoberme proroka Daniela, ktorý ako mladík nero- bí žiadne kompromisy. Plne dôveruje Bohu a ľudia sa nebojí. Dokonca ani kráľov príkaz nerešpektuje, len aby mohol svojho Boha uctievať. Nedotýka sa kráľovskej stravy, len aby neprestúpil Boží zákon. Jeho priatelia sú tiež pre nás vzorom. Radšej poštúpili oheň v roz- pálenej peci, len aby nemuseli sa klaňať postavenej modle. Boh im bol na prvom mieste pred všetkým, dokonca aj pred vlastným životom. Celá kniha proroka Daniela svedčí o tom, ako nebojácne Daniel a je- ho spoločníci dokázali vo viere a v odvahe vydávať svedectvo aj v prostredí, ktoré bolo neprijateľné pre vieru v jediného Boha a náboženstvo. Nepriatelia Boha sa snažili aj vonkajší prejav úcty voči Bohu znemožniť. Zastrášovali, ale zbytočne. Bo napak - viera v jedného Boha sa rozmohla.

V starom zákone, koľko krát sa spomína slovo alebo výzva adresovaná Izraelu: "Nebojte sa!" alebo "Neboj sa Izrael!" Niečo to znamená aj pre nás! "Neboj sa a nemaj strach!", "Buď silný a odvažný!" Samotné slová judského kráľa Chizkija izraelskému ľudu: "...Nebojte sa a nedeste sa asýrského kráľa, ani toho hlučného devu, ktorý je s ním. S nami je niekto väčší, než s ním. S ním je len ľudská sila, ale s nami je Pán, náš Boh, aby nám pomohol..." /2 Kron 32,7n/ môžu nám veľa povedať.

Sám Boh hovorí k Izraelu: "Neboj sa Izrael. Ja som s tebou. Nepozeraaj ustrašene vôkol seba, lebo ja som tvoj Boh. Posilním ťa a pomôžem ti i podopriem ťa svojou spásanosnou pravickou... Neboj sa červíček, hrstka ja ti pomôžem," /Iz 41,8n/ "...Ak pôjdeš cez vodu, ja budem s tebou, ak pôjdeš cez rieky, prúd ťa nestrhne, ak pôjdeš ohňom, nespáliš sa, plameň ťa nestrhne." /Iz 43,1n/.

Každý z nás sa môže nájsť v izraelskom ľude, pre ktorý má Boh úžasné prísľuby. Prísľub a zároveň výzva: "Neboj sa Izrael..."! pre nás všetkých platí. Boh to aj mne hovorí. Ale tu je aj podmienka zároveň, na ktorú často zabúdame. Nebáť sa - znamená, dôverovať Bohu. Dôverovať Bohu, lebo Boh je mocný, najsilnejší. Dôverovať, znamená - nespoliehať sa na seba, ale na Boha, ktorý je mocný vždy a všade, za každej situácie. Boh ako aj Izrael, aj nás všetkých uistuje, aby sme sa nebáli. Uverme Bohu - On to myslí vážne.

Majme dôveru, že prítomnosť veľkého Boha nás chráni. Veľký a mocný BOH stojí za nami tak, ako stál za prvými kresťanmi, za apoštolmi a učeníkmi. Oni nemohli nehovoriť o tom, čo videli a počuli. Oni radšej poslúchali BOHA ako ľudí. Mali radosť, keď mohli trpieť pre Ježišovo meno. Verili Bohu a nič sa im nemohlo postaviť do cesty vydávania svedectva. Verili prísľubom "Neboj sa Izrael..."! a v dôvere v tieto prísľuby vykročili aj v ústrety smrti, len aby nezradili svojho Pána.

Sv. Pavol - apoštol dobre vedel, komu uveril, preto nič ho nezastavilo, išiel dopredu, len aby mohol ohlasovať evanjelium. /2 Kor 11,21-29/; Dokonca aj diabolské mocnosti sa postavili proti nemu, ale ani to ho nezastavilo. Stačila mu Božia milosť a zároveň ho Láska Božia hnala dopredu. Keby mal strach, predstavme si - čo by bolo? Asi by toľko ovocia nepriniesol koľko ho priniesol. Ale on plne veril a miloval, preto sa nebál.

Celý svet sa topí v tme strachu a neistoty. Boh nás povolal k slobode, aby sme nemali ducha otroctva, ale ducha synovstva, v ktorom voláme Abba Otče. Svet potrebuje skutočných svedkov svedčiacich o veľkej Istote - Ježišovi Kristovi. Takými to ľuďmi máme

byť my - Kristovi učeníci. Preto sa nebojme vydávať svedectvo. Nemajme strach vyznávať svoju vieru. Vieme, čo nám pomôže: "V láske ničo strachu a dokonalá láska vyháňa strach, lebo strach má v sebe trest a kto sa bojí, nie je dokonalý v láske" /1 Jn 4,18/, sme si istí, že ani smrť ani život ani anjeli ani kniežatstvá ani prítomnosť ani budúcnosť ani mocnosť ani výške ani hĺbka ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi našom Pánovi.

Niet inej cesty !

Aj dnes k Bohu dostať sa chcem, v dobe kozmických letov, lenže neviem, jak sa dostanem tou najkrajšou cestou.

Jediná je cesta, vznešená a istá, inú nepoznám! Je to cesta Lásky, je to cesta Krista, ktorou kráčal sám!...

Ale čo je Láska???

Či v tichu pred Bohom strávené hodiny? Či teplý domov a kúzlo rodiny? Je to azda, keď v sviatočnú náladu sú oblečené mestá?

Aká je to tá zázračná cesta?

Je to azda dojímavý smiech Bohu zasvätených duší, či tichá melódia organa? Je to keď matka dieťa hladká? Je to teplý pocit, čo v srdci ma blaží, keď niekto sa na mňa usmeje? Či splnené už nádeje? Je to ozón čerstvý, čo naplní mi hrud', alebo priateľka dobrá na ktorú nemôžem zabudnúť?

Čo ešte?

Rozkvitnutý sad, keď deti sa hrajú na lúke? Či vôňa zo záhrad, alebo keď načúvam jarnej hudbe? Je to večer tichý, keď na hviezdy sa pozerám, alebo pokoj duše, keď k spánku sa uberám? Je to východ slnka, keď sa rosa kúpe v prvých jeho lúčoch?

Kto odpovie mi, kto ukáže cestu k vyplneniu túžob?

Čo doteraz hádala si, sú to stopy lásky, lenže nie je celá! Láska je tiež, keď bozkáš ruku, ktorá Ťe práve udrela. Keď pohostiš teplom svojho nepriateľa.

Láska je, keď bolesť cítiš, že iní za mrežami je, keď usmeješ sa na toho, ktorý si za Tebou odpluje.

Láska je, keď bozk zradný cítiš a na perách už slovo odpustenia máš.

Ach, to je ťažké! Inú cestu nepoznáš?

Niet inej cesty!

Čo je ešte láska?

Keď budeš ponorená do tmy, keď pocítiš ostrý slova šíp a Ty neurobiš pokus ako sa ubrániť.

Láska je veriť.

Láska je dúfať, že Boh je Láska.

Pochop to!

Zjednot sa s ním a budeš v láske prebývať. Budeš u cieľa, lebo nie sú to už stopy, ale LÁSKA CELÁ !!!

Odzbrojila svoju osočovateľku láskou

Istá pani menom Katka bývala pri susedoch, ktorí neboli veľmi srdeční; ba dozvedela sa, že pani, bývajúce vedľa jej domu, ju viac ráz chovorila pred inými a vyniesla o nej veľmi zlé úsudky.

V prvej chvíli chcela sa rozbehnúť a poriadne sa vyvádieť so svojou susedou. Potom sa však upokojila a o niekoľko dní postretnúc sa s jednou veľmi blízkou priateľkou svojej osočovateľky, takto jej hovorila:

- Bývam vedľa pani X... Musím povedať, že je to veľmi milá pani a ozaj dobrá suseda. Som veľmi rada, že bývam vedľa nej a pokladám si za veľké šťastie byť jej priateľkou.

O niekoľko dní osočovateľka sa predstavila pred pani Katku a takto sa jej prihovorila:

- Chcela by som byť ozaj dobrou vašou priateľkou. Azde som nebola vždy taká dobrá voči vám, ako to o mne hovoríte... Odpustite mi, odteraz ste mojou veľmi milovanou susedkou.

O starej klebete sa nikto nezmienil a od tej chvíle dve susedky sa stali veľkými priateľkami.

Tri najdôležitejšie veci

Istému mudrcovi predložili tri otázky: Ktorá hodina je v ľudskom živote najdôležitejšia; ktorý človek je najdôležitejší a ktorý je najdôležitejší skutok. Mudrc odpovedal: "Najdôležitejšia hodina je vždy prítomná; najdôležitejší človek je vždy ten, ktorý práve stojí pred tebou a najdôležitejší skutok je vždy láska."

Pápež Pius XII. : HOMILIA O DUCHU SVÄTOM

/Kázeň prednesená v bazilike sv. Petra 14. mája 1952⁴² na Sviatok Nanebovstúpenia z príležitosti 25 výročie jeho korunovacie./
Výťah.

Duch S T V O R I T E Ľ, ktorý vznášajúc sa nad vodami stvoreného vesmíru, obnovil si tvár Zeme. Ktorý si prvú zvesť o pravde spasenia poslal Rimanom v Jeruzaleme, počúvajúc kázeň sv. Petra /Sk 2,10/, synom tohto Ríma, srdca sveta, ktorému nes- kôr Peter svojím apoštolským životom a svojou mučeníckou smr- tou dal svedectvo o vytrvalosti svojej viery, o pevnosti svojej nádeje a nesmiernosti lásky, "vráť sa k ním, Bože zástupov, pohliadni z neba a rozhlád sa a navštív tento vínný ker a zach- rán, čo zasadila pravica Tvoja." /Ž 79, 15-16/

Zostup medzi nás, Duch S T V O R I T E Ľ ! Áno, už zostupil, si s nami pri Kristovej snúbenici, si jej život, jej duša, jej posila a útecha, jej ochrana v každej chvíli a najmä v časoch úzkosti a bolesti. Sprchni na nás z neba také bohatstvo jej da- rov, aby všetci, pastier i stádo, vyžarovali na ľudí svetlo svo- jej viery, podporu svojej nádeje, silu svojej lásky.

SKrze Teba, Duch O S V E C O V A T E Ľ, duch rady a sily, kresťanskí vzdelanci všetkých spoločenských stavov a tried, bedári i vznešení, chápu a cítia nielen neobyčajnú vážnosť, ale aj ťarchu zodpovednosti v tejto hodine, keď sa starý svet zmieta v bolesti a rodí nový. Všetkým, čo na čele nosia znamenie Krista, sviet' na úsku cestu, leho iba ona vedie k spásu, aby sa prebudili zo spánku ľahostajnosti, vlažnosti, nerozhodnosti, a začali vystupovať z krivolakosti, bezuzdnosti a rozháranosti pozemských vecí.

Kiež skrze Teba, Duch P O T E Š I T E Ľ, vzdychajúce nesp- četné srdcia, takmer zlomené, gniavené ťarchou úzkosti a nedosta- tkov, obetí a nepravosti, útlaku a zneužívania znova nájdú oživu- júcu úľavu v odovzdanosti a najmä silu, ktorá im dáva dôveru. Buď im odpočinkom v únave, osviežením vo vprahnutosti, teplom v mrazivom dni, útechou a ulávením v plači. Buď Otcom sirot, zás- tancom vdov, poživnou chudobných, podporou opustených, prístreším vyhnančov, obrancom bojujúcich, osloboditeľom zajatých, balzomom ranených, lekárom chorých, útočišťom hriešnikov, pomocníkom umiera- júcich. Potešuj a zjednocuj všetkých, čo sa milujú úprimnou a čistou láskou a ktorých rozlúčili súčasné zmätky. Daj, aby tam, kde ľudská útecha je hluchá, prehovoril úsmev a bola podaná ruka kresťanskej lásky.

Nech, dôverujúcich očiach zažiaril záloh nevyčerpatelnej ra- dosti, úsvit dna, v ktorom sa premiéra Tvojej nevyslovnej odmeny splní podľa prísľubu Zjavenia : "Utrie im každú slzu z očí a nebude viac ani smrti, ani žiaľu, ani náreku, ani namahy už viac nebude lebo predošlé sa pominie."

Ó, Duch - Učiteľu P r a v d y, vnukni a rozlej v ľudskom srdci a mysli - nie z obavy pred obetou, ale z mravnej pohľadky nesmiernu túžbu po mieri, po spravodlivom, zmierujúcom a čerstvom mieri, takom, ktorý ani v svojich zámeroch, ani v princípoch, ani v završení nebude poprením poučujúcich slov: "Niet múdrosti, niet umnosti a niet rady proti Pánovi". /Prís 21, 30/. Zároveň daj ľuďom pevnú vôľu, aby sa nevyhýbali nevyhnutným prvým plodom tohto mieru, jeho zásadám, rozvíjaniu jeho dôsledkov. Daj, aby vlády národov pozdvihovali a viedli ich myseľ k dôstojnosti, k dobrodeniu, hodnotám tohto tak veľmi želaného mieru, aby merali základné práva národov nie podľa dĺžky ich meča, ani podľa rozsahu výhod, po ktorých bažia, ale podľa svätej normy Božej vôle a Božieho zákona.

Ó, Duchu Stvoriteľu, skúmaj duše svojich veriacich, naplňaj im srdcia svojou milosťou, A kým bude trvať čas skúšok, daj nám strážcovi svojho stáda, a všetkým čo počujú náš hlas, spolu so Všemohúcnosťou Tvojich darov ťač splniť a zakotviť s pevnou vierou v našich dušiach radostnú nádej, hrejivú lásku, spasiteľské poslanie, ktoré Kristus zveril svojim učeníkom - budete mojimi svedkami!" až dovtedy, keď Cirkev, zavená smútku, svojej nevýslovnej bolesti bude môcť s oddanosťou a plesajúc zvolať pred Bohom Pokoja, Slnkom Spravodlivosti:

"Pravica Pána učinila mohutne
Pravica Pána pozdvihla ma ...
Nezomriem, lež budem žiť
a vyrosprávam skutky Pánove."

/Ž 117, 16-17/